

Kabbalat Shabbat: An Explanation of Its Structure

By: HESHEY ZELCER

Introduction

Kabbalat Shabbat was formulated by the Kabbalists ca. 1550¹ in Safed as a weekly ceremony to welcome the Shabbat.² It consists of eight paragraphs from Psalms (95–99, 29, 92–93), *Ana b-Koah*, and *Lekhab Dodi*.

We suggest that *Kabbalat Shabbat* is designed to guide our thoughts from the beginning of the week (symbolizing the start of Creation), through the moments just before Shabbat, into Shabbat itself, and finally to the Messianic era.³

¹ והגאון בעל יוסף אומץ כתב בס' תקפ"ח "סדר קבלת שבת שנוהגים בו חדשים מקרוב באו (נתקבל באמצע המאה הרביעית לאלף זה) הוא מנהג יפה וטוב" עכ"ל. והוא הסדר שלנו שנתקבל בכל תפוצות האשכנזים והתימנים. ובקהלות הספרדים יש אומרים חמשת המזמורים מן צ"ה עד צ"ט ומזמור לתודה, כ"ה בסדור תפלת החדש ועוד הרבה סדורים, ויש שאינם אומרים רק מזמור לדוד הבו לה'... (סדור אוצר התפלות, עיון תפלה, דף 590) For an additional source on where and when (and by whom) *Kabbalat Shabbat* was formulated, see the end of fn. 7 below.

² The practice of welcoming the Shabbat Bride is already mentioned in the Gemara: רבי חנינא מיעטף וקאי אפניא דמעלי שבתא אמר בואו ונצא לקראת שבת המלכה. רבי *Rabbi Hanina would wrap himself in his garment and stand at nightfall on Shabbat eve, and say: Come and we will go out to greet Shabbat the queen. Rabbi Yannai put on his garment on Shabbat eve and said: Enter, O bride. Enter, O bride.* See also: כלה ונצא לקראת כלה (שבת קי"ט א) דאמר ר' חנינא: בואי ונצא לקראת כלה. רבי ינאי מתעטף וקאי ואמר: בואי כלה, בואי מלכתא. ואמרי לה: לקראת שבת כלה מלכתא. רבי ינאי מתעטף וקאי ואמר: בואי כלה, בואי מלכתא. *As Rabbi Hanina would say: Come and let us go out to greet the bride, the queen. And some say to greet Shabbat, the bride, the queen. Rabbi Yannai would wrap himself and stand saying: Come bride, come bride.*

³ The final *Amidah* of Shabbat (מנחה) similarly hints at the Messianic era with the opening phrase of its fourth blessing, אתה אחד ושםך אחד, *You are unique and Your renown is universal*. This ideal is realized only in the Messianic era.

Heshey Zelcer is on the Editorial Board of *Hakirah* and is the author of three books including *The Philosophy of Joseph B. Soloveitchik* (Routledge, 2021) which he co-authored with Mark Zelcer. He is also the author of over 20 articles on Jewish law, philosophy, history, and liturgy.

Psalms 95–99 Correspond to the First Five Days of the Week, and to the First Five Days of Creation

Psalms 95–99 correspond to the first five days of the week and, by extension, to the first five days of Creation.⁴ Why were these Psalms chosen to represent the first five days of Creation? Perhaps because Psalm 95 contains a reference to the creation of our planet Earth (i.e., the sea and the land), and Psalm 96 references creation of the Heavens (i.e., everything else in the universe):⁵

אֲשֶׁר לוֹ הַיָּם וְהוּא עָשָׂהוּ וַיְבַשֵּׂת יְדָיו יָצְרוּ (תהלים צה:ה)
the sea is His, for He made it; the dry land too, for His hands formed it.

כִּי כָל אֱלֹהֵי הָעַמִּים אֱלִילִים וְה' שָׁמַיִם עָשָׂה (תהלים צו:ה)
For all the gods of the peoples are mere idols—it was the Lord Who made the Heavens.

Psalms 95 and 96 together thus refer to the totality of Creation that took place during the first six days. Subsequent Psalms 97–99 are placeholders for the next three days of the week.

Psalm 29, מזמור לדוד הבו לה' בני אלים, Corresponds to the Sixth Day of the Week, and the Sixth Day of Creation

Psalm 29 mentions Hashem by His Name (the Tetragrammaton), eighteen times. The Gemara tells us that the eighteen blessings in our Weekday *Amidah*, i.e., the *Shemoneh Esreh*, correspond to the eighteen times that Hashem's name is mentioned in Psalm 29.

הַנִּי שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה כְּנֶגֶד מִי? אָמַר רַבִּי הִלֵּל בְּרִיָּה דְרַבִּי שְׁמוּאֵל בַּר נַחֲמָנִי: כְּנֶגֶד שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה אֲזָכוֹרוֹת שֶׁאָמַר דָּוִד (תהלים כט) ב"הבו לה' בני אלים." (ברכות כה ע"ב)

Corresponding to what were these eighteen [blessings instituted]? Rabbi Hillel, son of Shmuel bar Nahmani, said: Corresponding to the eighteen mentions of God's name [that King] David said [Psalm 29]: "Give unto the Lord, O you sons of might."

⁴ לכו נרננה. כתב הגאון ה"ר יעב"ץ ז"ל "פותרים בארצות הללו לכו נרננה וגומרים ו' מזמורים מן צ"ה עד צ"ט ומזמור כ"ט כנגד ששת ימי החול על פי ה"ר משה קורדאוויירו ז"ל (גיסו ותלמידו של ה"ר שלמה בן משה הלוי אלקבץ ז"ל) "עכ"ל. (סדור אוצר התפלות, עיון תפלה, דף 590)

⁵ לא נתבאר יחס אמירת ששת מזמורים אלה לעת קבלת שבת. ויתכן משום דבחמשת הראשונים באו זכרונות מבריאת העולם בששת ימי המעשה כמו וה' שמים עשה, אף תכון תבל בל תמוט, אתה כוננת מישרים, ועוד... (ברוך הלוי עפשטיין, ברוך שאמר: תפלות השנה (תל-אביב: הוצאת עם עולם, תשל"ט) עמוד רכ"ד.

Psalm 29 thus parallels the Weekday *Amidah*,⁶ and more specifically, it parallels the last weekday *Amidah* (מנחה) recited on Friday immediately before Shabbat.⁷

אנא בכח

Ana b-Koah consists of seven verses of six words each. According to the *mekubalim*, the initial letters of its 42 words correspond to the 42-letter name of Hashem.⁸ Two of its seven verses ask Hashem to accept our prayers.

קבל רנת עמך שגבנו טהרנו נורא

Accept Your people's prayers...

שׁוֹעֲתֵנוּ קִבֵּל וְשָׁמַע צַעֲקָתֵנוּ...

Accept our plea and heed our cry...

Kaddish Titkabel, specifically the sentence beginning *צלותרון*, *accept our prayers*, is recited following every *Amidah*. Having just recited Psalm 29, which parallels the last weekday *Amidah*, we recite *Ana b-Koah* which evokes (with קבל...קבל) the *Titkabel* paragraph of *Kaddish* beseeching Hashem to accept our prayers.⁹

לכה דודי

Having completed Psalm 29 with its symbolic final weekday *Amidah* (and its *Titkabel* equivalent), the *chaṣan* urges the congregation to welcome

⁶ אמר ר' לוי כנגד י"ח אזכרות שכתוב בהבו לה' בני אלים (ירושלמי ד:ג).

⁷ Another reason six chapters of *Psalms* are recited is to evoke the six blasts of the *shofar* that were blown Erev Shabbos. See *Shabbat* 35b and שלחן ערוך, אורח חיים, סי' רנו.

⁸ אנא בכח. שיר חרוזי בלי משקל, נוסד לפי דעת המקובלים על השם מ"ב אותיות המזכר בתלמודינו (קדושין עא, א) אמר רב יהודה אמר רב שם של מ"ב אותיות איו מוסרין אותו אלא למי שצנוע וענו ועומד בחצי ימיו ואינו כועס ואינו משתכר ואינו מעמיד על מדותיו וכו'. ולפי דעת רש"י בע"ז י"ז ב' ד"ה עליו לשריפה הוא השם שהגה אותו ר' חנינא בן תרדיון באותיותיו "דורשו בארבעים ושתים אותיות ועושה בו מה שהוא חפץ" עכ"ל. ומסגנון לשון השיר נראה שחובר בארץ ישראל בתחלת התפשטות חכמת הקבלה. ואלה המיחסים אותו להתנא ר' נחוניא בן הקנה אינם שמים על לבם כי בימים ההם לא חובר עוד שיר בחרוזים. (סדור אוצר התפלות נוסח אשכנז, תקון תפלה, על תפלת שחרית, תפלת רבי נחוניא בן הקנה).

⁹ ונראה עוד שהתפלה הזאת לא נוסדה בתחלה בעד כל יחיד לבדו, רק בעד הש"ץ להתפלל על הקהל שתקובל תפלתם (סדור אוצר התפלות, שם).

Shabbat by repeatedly proclaiming *לכה דודי לקראת כלה פני שבת נקבלה*¹⁰
Come, my beloved, the bride to greet; together the Sabbath we shall greet.

Indeed, during the final stanza of *Lekhab Dodi* the entire congregation turns to the back of the shul, facing west, to greet Shabbat: *בואי כלה, בואי כלה*, *Come O bride, come O bride*. The congregation has thus welcomed the Shabbat bride.

מזמור שיר ליום השבת, Psalm 92

Having formally welcomed the Shabbat, it has officially arrived.¹¹ Shabbat is upon us. Psalm 92 is the first Psalm we recite on Shabbat. Not only does its title, *מזמור שיר ליום השבת*, mention Shabbat (and it is the *שיר של יום* for Shabbat), it also contains seven mentions of Hashem's name corresponding to the seventh day, i.e., the Shabbat, and the seven blessings of the Shabbat *Amidah*.¹²

ה' מלך גאות לבש, Psalm 93

Psalm 93, with its reference to *ה' מלך גאות לבש*, *The Lord reigns, He is clothed in majesty*, is a hint to Messianic times when the entire world will recognize Hashem's rule.¹³ It is reminiscent of what we say at the end of the *Aleinu tefillah*, *ביום ההוא יהי ה' אחד ושמו אחד*, *on that day Hashem will be [recognized] as unique and his renown will be universal*. Indeed, every Shabbat is *מעין עולם הבא*, a taste of the World to Come.

¹⁰ The first letter of the first eight stanzas of *לכה דודי*, form an acrostic spelling of the name of its author *שלמה הלוי אלקבץ*.

¹¹ The *Mourner's Kaddish*, recited after *ה' מלך גאות*, is thus chanted by one who has *yahrtzeit* that Shabbat (or by an orphan), not by one who had *yahrtzeit* on Friday. קדיש של קודם כגוונא שייך למי שיש יא"צ בשבת, ויש נהגו שמי שיש לו יא"צ בערב שבת אומר גם הקדיש של קודם כגוונא (נטעי גבריאלי, הלכות אבילות, חלק ב' דף שלב).

¹² שבע של שבת מניין אמר רבי יצחק: כנגד ז' קולות שכתוב ב"הבו לה' בני אליהם." אמר ר' יודן אנתוריא כנגד ז' אזכרות שכתוב במזמור שיר ליום השבת (ירושלמי ברכות ד:ג, דף לג ב). ועיין ירושלמי בב, דף ט' ב.

¹³ ה' מלך – יאמרו לעתיד. (רש"י תהלים צג:א). ה' מלך – בימי המשיח יאמר הנה ה' מלך ולבש גאות להתגאה על הכל. (מצודות דוד שם).

"This psalm is a continuation of Psalm 92. It sings of the era when the enduring kingdom of God, which erring mankind had so long resisted, will at last begin on earth," *The Psalms: Translation and Commentary by Rabbi Samson Raphael Hirsch* (Jerusalem and New York: Feldheim, 1978), pp. 160–161, Psalm 93:1.

Every week when we observe Shabbat, we proclaim that Hashem created the world, and that he commanded us to enshrine His work-rest cycle into our daily life. Indeed, most of the world today has accepted this weekly cycle as their living reality. *Kabbalat Shabbat* also reminds us that we have not yet succeeded in teaching the world that Hashem also revealed himself and gave us a way of life. When we successfully impart this ideal to all the nations, we will be in the Messianic era.

Summary

Kabbalat Shabbat takes our mind on a tour from the beginning of time to the Messianic era. It begins with the first five weekdays which parallel the first five days of creation, i.e., Sunday–Thursday (Psalms 95–99), to the final weekday prayer of Friday, representing the end of the sixth day of creation (Psalm 29).

Having completed a symbolic weekday *Amidah* at the end of the sixth day of Creation, we recite a symbolic *Kaddish Titkabel* (אנא בכוח) asking Hashem to accept our prayers.

Having referenced the last of our weekday prayers, the *chazan* chants *Lekhab Dodi*, instructing the congregation to welcome Shabbat. In the final stanza, the congregation does indeed welcome it. The following Psalm 92 is thus the beginning of Shabbat.

Finally, we recite Psalm 93 to evoke an “image” of Hashem robed in Majesty, hinting at the Messianic era when everyone will recognize His sovereignty.¹⁴ ❧

¹⁴ English translation of Hebrew or Aramaic sources are as follows: Tanakh are from *The Koren Takakh*; Siddur are from *Siddur Avodat Halev*; Bavli are from *Koren Talmud Bavli*.